

„Žádný z nás nežije sám sobě ani neumírá sám sobě. Neboť žijeme-li, žijeme pro Pána, umíráme-li, umíráme pro Pána. Ať tedy žijeme nebo umíráme, patříme Pánu.“

(Řím 14, 7-8)

Ve čtvrtek 5. 4. 2018 v časných ranních hodinách ve věku 85 let přijal pozvání k osobnímu setkání se vzkříšeným Pánem

Jan Rychlý

salesián Dona Boska

S vděčností za všechno, čím nás Bůh skrze něj obdaroval, s prosbou za spásu jeho duše a ve víře v Ježíše Krista vzkříšeného vytvoříme společenství při mši svaté

ve středu 11. dubna 2018 ve 14 hodin

v kostele sv. Josefa (Don Bosco) v Moravské Ostravě

a poté jeho tělo uložíme do salesiánského hrobu na Slezské Ostravě.

Děkujeme za Vaše modlitby.

Petr a Pavel Ondrušovi s rodinami
milující sourozenci, příbuzní a přátelé

spolubratři salesiáni
salesiánská rodina

Jan Rychlý se narodil 21. 1. 1933 ve Vršovicích u Opavy jako třetí z deseti dětí. Pokřtěn byl v Raduni, kde také navštěvoval základní školu. Od roku 1945 do roku 1946 navštěvoval měšťanku v Kylešovicích a do roku 1947 pak gymnázium ve Fryštáku u Zlína. V roce 1948 přijal svátost biřmování v Kroměříži. Od roku 1947 se učí v Bystřici pod Hostýnem u soukromníka Václava Konečného na zubního laboranta.

13. dubna 1950 byl v noci spolu se salesiány internován v Oseku u Duchcova a v červenci téhož roku převelen do kláštera v Hájků u Prahy a následně na stavbu přehrady Klíčava. Noviciát absolvoval v letech 1950-51 a první salesiánské sliby složil 16. 8. 1951 v obci Liptál (u Vsetína).

V prosinci 1950 nastoupil do OÚNZ v Opavě, kde pracoval do roku 1951. Od tohoto roku studoval zdravotní školu v Ostravě, obor zubní laborant, kde po složení maturity v roce 1953 pracoval jako instruktor a laborant do roku 1957.

V dubnu 1957 byl odsouzen v Ostravě za sdružování proti republice na 15 měsíců, následně převezen do věznice v Bánské Bystrici. Po výkonu trestu se vrátil domů, do Vršovic, kde pracoval v JZD na stavbě kravína. V listopadu 1958 nastoupil znovu do OÚNZ Opava, kde působil do roku 1964 jako zubní laborant. Následně do roku 1966 byl zaměstnán jako skladník na přehradě Nechranice u Chomutova. Od roku 1966 do srpna 1968 pracoval na Želivce nad Sázavou, kde také 8. 12. 1967 složil věčné sliby. Poté do roku 1974 pastoračně působil na salesiánské faře v Trmicích u Ústí nad Labem. Z Trmic odešel pracovat do ZOO Praha, kde setrval až do roku 1989. V této pražské etapě měl v pěstounské péči bratry Petra a Pavla Ondrušovy. V Praze zůstal až do roku 1992, kdy v kobylišském salesiánském domě pomáhal. Následně se přestěhoval do Vřesovic, kde do roku 1997 pracoval jako vychovatel v učňovském středisku. Pak se vrátil na 3 roky opět do Prahy. V letech 2000 až 2005 působil v Římě v domě Velehrad, kde se staral o české poutníky, čímž se částečně naplnily jeho misionářské touhy.

V roce 2005 jeho kroky míří do Ostravy, aby do roku 2015 žil a pracoval v salesiánské komunitě. V roce 2015 se stěhuje do Hrabyně, aby do prosince 2017 obětavě pečoval o svého rodného bratra Jaroslava. Dne 31. ledna 2018 na svátek Dona Boska po krátkém pobytu v opavské nemocnici a následně v charitním Domově pokojného stáří v Ostravě se vrací zpět do ostravské komunity, kde se během února a března zdálo, že nabírá opět sílu. Na Velikonoce ale onemocněl chřipkou a ve čtvrtek velikonočního oktávu 5. dubna 2018 brzy ráno ve spánku zemřel.

Jenda byl salesiánský živel, neposedný duch. Když byl ještě ve formě v Praze - Kobyliších a v Ostravě, byl jedním z nejkomunikativnějších starších spolubratrů, kteří jako salesiáni dospívali za totality. V podmínkách, kdy se nic nesmělo, si tito muži Boží nacházeli svou cestu k mládeži a v Jendově případě i ke zvířatům. Jako u několika dalších salesiánů ze staré školy si uchoval smysl pro divadlo, který si udržoval také tím, že v časech normalizačních dělal rád komparzy v barrandovských ateliérech. Kdysi si zahrál taky mrtvolu, která měla v rakvi sjet ze schodů, a nebožtík měl přitom z rakve spektakulárně vypadnout. Režisérovi se to po několikátém záběru pořád nelíbilo, takže Jenda v rakvi sjížděl ze schodů asi pětkrát a domů přišel pořádně potlučený. V trojské ZOO krmil šelmy a opice a rád o tom vyprávěl.

Rád se spontánně staral o zahradu a kytky v domě. Pomáhal v kuchyni a všude, kde bylo třeba dle svého hesla: „Když možu, pomožu, když němožu, ležím v ložu“. V Ostravě bylo nezapomenutelné jeho točení lanem a rekordní počty přeskoků malých romských dětí, kterým to vždycky, jak sám trefně říkal, dobře spočítal. Stále vychovával nejen děti a mladé, ale i nás salesiány. Jeho vzrušené diskuze s Aloisem Hurníkem u jídelního stolu by se daly použít pro Silvestrovské vysílání TV Noe.

Rád a často mluvil o smrti, ale vždy humorně a s nadhledem. Psal příležitostné básně a veršiky, které přednášel na primicích, salesiánských slibech, pohřbech a dalších slavnostech.

Návrat z Říma do Ostravy

Jak jsem přijel do Ostravy,
byl jsem ještě jakš tak zdravý.
Ale při letošní zimě,
lepší by to bylo v Římě.

Ale choč baj občas lehnu
a z domu se ani něhnu,
sem rad, že jsem doma,
ze synkoma chacharoma.

Že to hevaj lehke něni,
přecaj to je k vydržení.
Ráno vstanu tak jak možu,
jak němožu, ležím v ložu.

Že se furt ležeč něda,
tuž ležím tak do oběda.
Chodim tež i mezi Romy,
ať něrostu jak ty stromy.

Furt se tu tež cošik slavi,
nedivče se šak su zdraví.
A ti staři s hulčičkoma, no
jak chcu, možu byč doma.

Inač žijem ve svornosti,
i když nahleduv je dosti.
Bo při společnem modlení,
na hněvani mista něni.

Život

Co to je život, dnes přemnohý ptá se,
jak získat národ a jak žít?
Ten kdo se upíná k nebeské kráse,
ten může životem vždy klidně jít.

Ten, který stvořil nám nadhvězdnou říši,
slunci dal stálý jas a mrakům déšť,
vodou i vínem naplnil číši,
jaru dal ohlásit života zvěst.

Byť v sněhu, mrazu, snad bouři, či dešti,
větru, či v zimě zas utone sad,
na jaře znovu jas věští nám štěstí,
na všechny stromy padl květ zas.

Pečlivá ruka sadařova
na všechno moudře dohlíží
a stříhá, řeže, hnojí znova,
než sklizně den se přiblíží.

A tak i my v tom denním shonu,
snažme se za svým Otcem jít,
a budem šťastní při svém skonu,
že uměli jsme krásně žít.